

NOMÉS PODEM SERVIR UN AMO

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Hi ha molts evangelis que ens costa d'entendre, i el d'avui de l'administrador astut n'és un. Després que l'amo el denuncia per fer corrupció amb els seus béns, per curar-se amb salut decideix fer un pas més enllà i fer corrupció amb les persones, portar-les al seu bàndol per tenir conxorxa. Només l'evangelista Lluc en parla.

Jesús lloa aquesta actitud. No aprova el fet, que és negatiu, però sí l'actitud de l'astúcia, de preparar el futur amb bons avals. Hi ha persones que es dediquen a fer carrera, en un altre llenguatge en direm fer política. Aleshores es canvien els papers. L'administrador personifica el paper d'amo que juga amb els albarans del propietari per crear-se un espai d'amistat per si de cas.

Una cosa és clara, els diners són els diners. Qui té el poder sobre els diners té la paella pel mànec.

Jesús és contundent en la seva afirmació final: «Ningú no pot servir dos amos». Altres traduccions diran «Cap criat no pot servir dos senyors». Però la traducció que se'ns ha proclamat avui en l'eucaristia és «ningú», cosa que ens afecta absolutament a tots.

L'administrador, en canvi, serveix almenys tres amos i, amb la seva astúcia, ell mateix esdevé amo. De fet, no perd res i guanya molt. Per això Jesús el lloa. No s'embutxaca el que no és seu, ni tampoc fa xantatge per cobrar als deutors uns diners a canvi d'un favor. Ell només es prepara el camí d'un futur.

L'ensenyament per a nosaltres és clar. Si ens fan la pregunta de quants amos tenim, no la podem respondre de seguida. Què més voldríem que només tinguéssim Déu com a amo! És el nostre desig més intens, però el dia a dia confirma a cadascú que anem molt despistats, o sigui, que hem perdut la pista de les petjades que ens duen a Déu. I això que nosaltres som del cantó dels fills de la llum! Però massa cecs per saber triar a vegades el camí bo i millor.

En el desencís quedem aclofats veient que no hi ha manera de sortir de la pròpia espiral absurda de viure. Però aquesta és la manera humana de veure la pròpia vida. La manera divina és adonar-nos que, silenciosament i molt i molt a poc a poc, el mateix Déu va estirant aquesta espiral perquè es torni aquella recta del fil vermell on Déu, aleshores sí, és l'únic amo i Senyor.